

Vse drugače se je preminjalo v Višnjah. Dve leti po laški vojski, blizu tri leta potem, ko je bila odprta cesta do Logatca, bil je gostilničar sam Selan. Bogastvo mu je teklo res kar kupoma v hišo. Zaradi tega pa še ni opustil prejšnjih postranskih dohodkov. Trdno se je še vedno držal tiho-tapev, in oni so se držali njega. Neki večer se je vračal prav pozno z dela v skri-vališču nad vasjo. Petelinje so že peli. Nasproti mu prihitita žena in hči, prestrašeni in le na pol oblečeni. Nobena ni mogla izpregovoriti besedice.

Šele, ko ju vznemirjen popraša tretjič in četrtič, kaj se je zgodilo, odgovori Anica: „Tatje, tatje!“

„Kje so tatje?“ — vpraša Selan jezno. Bal se je res nesreče in rad bi bil zvedel vse hkrati.

„Pri nas so bili po noči. Vse denarje so pobrali“, dé žena.

„Bil je pa menda že oni peklenski Medlišek.“

„Ne vem, kdo je bil; pobrano je vse, kar je bilo gotovine.“

Brez sape jo ubere Selan v hišo in preleti vse sobe in shrambe. Vse je bilo sicer v redu, le iz njegovega predalnika so bili pobrani denarji.

„Sedaj smo be-rači!“ rjove Selan, ruje si lase in leta kakor divji po hiši. Popraševal in ugibal je, kdo in odkod so bili tatje.

Angel mirú.

(Nagrobni spomenik v Pragi. Modeloval Antonin Popp.)